

skrivninger mener jeg, de mindre Banker kunde tilvejebringe ved af den aarlige Fortjeneste at afsætte et skattefrit Beløb, f. Eks. en Promille af Indskudsbeløbet aarlig, derefter vilde Fonden være fuldt indbetalt paa 10 Aar. En Afløsning af Forskrivningerne kunde ogsaa ske ved, at Indskyderne var med til at betale en Promille, som fradrog i Rentebeløbet. Renten vilde paa den Maade gaa ned f. Eks. fra 4 pCt. til 3,9 pCt.; men saa vilde Sparerne være dækket. Efterhaanden som Forskrivningerne afløses af Værdier, kunde disse anbringes i Nationalbanken, i Kreditforeningsobligationer eller paa anden Maade. Renterne af Fonden vilde sikkert være store nok til Administrationen, og Forudsætningen maatte være, at hvis Fonden blev angrebet, fortsatte baade Indskyderne og Staten, indtil Fonden naaede den Størrelse, man maatte blive enig om.

Jeg henstiller til Regeringen at overveje disse Tanker og se, om der ikke her var en Udvej, om der ikke her i alt Fald var et Grundlag, hvorpaa der kunde opbygges et Lovforslag, som vilde virke betryggende overfor Sparerne. De Beløb, der har været Tale om i de smaa Banker, som er gaaet i Stykker i denne Kriseperiode, har ikke været særlig store; de har været store nok for dem, der har tabt Pengene, men alt i alt har det højst andraget 12—14 Mill. Kr. En saadan Fonds Størrelse behøvede altsaa ikke at være urimelig stor, idet man er inde i en Krisesituation, hvor der er lidt større Tab, end man vil forvente, naar normale Perioder indtræder. Saadanne Kriser vender imidlertid tilbage med visse Mellemløb, vi husker, hvorledes et Par Banker brød sammen her i København for 12—15 Aar siden. Det forekommer mig derfor, at det vilde være rigtigt, om man fik gjort noget for at dække Sparerne, og jeg henstiller til Regeringen at overveje, om man ikke muligvis kunde gaa den af mig paapegede Vej.

Jeg vil saa gøre et Par Bemærkninger til Statsregnskabet. Den højtærede Finansminister haabede paa Balance for Finansaaaret 1923—24, forudsat at de midlertidige Skattelove blev forlænget eller gjort permanente. Selv med en Forlængelse af de midlertidige Skattelove er den Reserve, der bliver tilbage, ikke særlig stor, naar man tager de Udgifter i Betragtning, som altid kommer paa Tillægsbevillingsloven. Selv om den højtærede Minister begrænser Tillægsbevillingslovens Omfang det mest mulige, løber man dog

altid Fare for, at Udgifterne bliver større end beregnet; og en Sum paa 27 Mill. Kr. paa dette Statsregnskab er jo ikke nogen overdreven stor Sum. Men jeg tror, at Forholdene i Virkeligheden er mørkere, end den højtærede Finansminister synes at mene. Det forekommer mig, at den højtærede Statsminister stadig har set noget lyst paa Forholdene. Jeg ser i alt Fald mørkere paa Forholdene; jeg frygter, at Indtægterne endnu et Stykke Tid vil gaa ned med rivende Hast, og Følgerne vil da være, at ikke alene i første Omgang de direkte Skatter svigter, men at Forbrugsafgifterne svigter, fordi Befolkningen, tvunget af den bitre Nødvendighed, maa indskrænke sit Luksusforbrug. De Tal, Statsregnskabet for indeværende Aar udviser, giver et tydeligt Billede i saa Henseende, og vi maa regne med, at det Forhold, her fremtræder, kan fortsættes.

Den højtærede Finansminister sagde: „Mest bemærkelsesværdigt er det, at Indtægten ved Afgiften paa Cigarer og Cigarillos er gaaet ned fra 25 600 000 Kr. til 17 900 000 Kr.“ Jeg maa minde den højtærede Finansminister om, at jeg i sin Tid forudsagte, at den Beregning, der var stillet op, ikke vilde holde. Jeg forudsagde ved Skattelovens Behandling, at den Beregning, der var opstillet for den Lov, som nu er gennemført, heller ikke vilde holde, og jeg er sikker paa, at Statsregnskabet for næste Aar vil vise dette. Men som det gaar med Forbrugsskatten paa Cigarer og Cigaretter, saaledes gaar det ogsaa med de andre Forbrugsafgifter. De er lagt saa tyngende paa visse Artikler, at i en Krisetid som denne, hvor Befolkningens Indtægter i høj Grad svigter, vil ogsaa disse Forbrugsafgifter gaa længere ned, end hvis man havde taget en lempeligere Beskatning. Den højtærede Finansminister skulde her have fulgt sin egen Recept: ikke at dræbe Hønen, som lægger Guldæg. Beskatningen er lagt haardt paa en Række Varer, der i en Krisetid som denne vil faa et langt mindre Forbrug, end Tilfældet vilde have været, hvis Beskatningen var lagt over et større Felt af Varer.

Jeg tror, at den højtærede Finansminister for at redde den finansielle Balance kommer til at tænke lidt paa Finanstoldsatser. Jeg siger udtrykkelig Finanstoldsatser, idet jeg ikke for den Art Varer, som kommer ind under Luksusforbruget, ønsker nogen forøget Beskyttelse. Men jeg formener, at gennem Finanstold opkræver man Skatten paa den for Forbrugerne billigste Maade, og man generer